

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Deltasys, s. r. o.**, se sídlem Loosova 355/12, Brno, zast. Mgr. Michalou Tůmovou, advokátkou se sídlem Purkyňova 3091/97, Brno, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, v řízení proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3252483/23/3003/52523-705806, a ze dne 12. 7. 2023, č. j. 3319679/23/3003-52523-705806, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 11. 2024, č. j. 29 Af 28/2023-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný dodatečným platebním výměrem ze dne 6. 6. 2019, č. j. 318598519/3003-52523-711216, na základě výsledků daňové kontroly zahájené dne 9. 6. 2017, doměřil žalobkyni daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013 ve výši 1 708 100 Kč a stanovil jí povinnost uhradit penále ve výši 341 620 Kč. Odvolací finanční ředitelství (dále také „OFŘ“) rozhodnutím ze dne 21. 2. 2020, č. j. 6948/20/5200-11432-807689, zamítlo odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru.

[2] Žalovaný vydal dne 8. 9. 2020 výkaz nedoplatků pod č. j. 4032899/20/3003-80050-711753, v němž uvedl, že ke dni 7. 9. 2020 eviduje nedoplatky ve výši 3 081 090 Kč, přičemž 1 374 968 Kč tvořil nedoplatek na dani z příjmů právnických osob za rok 2013, 1 364 502 Kč úrok z prodlení a 341 620 Kč penále. Na základě tohoto výkazu nedoplatků žalovaný dne 8. 9. 2020 vydal exekuční příkaz na přikázání pohledávky

z účtu pod č. j. 4032898/20/3003-80050-711753, a to k vymožení nedoplatku ve výši 1 716 588 Kč (nedoplatek na dani z příjmů právnických osob za rok 2013 plus penále), úroku z prodlení ke dni 7. 9. 2020 ve výši 1 364 502 Kč, exekučních nákladů ve výši 61 620 Kč a úroku z prodlení z částky 1 374 968 Kč od 8. 9. 2020 do zaplacení. Tato pohledávka byla uhrazena exekucí. Dne 4. 1. 2021 vydal žalovaný sdělení o konečné výši vymáhaných nedoplatků na úroku z prodlení pod č. j. 1131/212/3003-80050-711753, a to ve výši 339 054,08 Kč. Také tato pohledávka byla uhrazena exekucí. Dne 12. 1. 2021 vydal žalovaný rozhodnutí o zastavení exekuce pod č. j. 51681/21/3003-80050-711753, neboť vymáhaný nedoplatek byl v plné výši uhrazen.

[3] Rozhodnutí OFŘ ze dne 21. 2. 2020 o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru bylo pro nezákonnost zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 20. 4. 2022, č. j. 4 Afs 270/2021-105. OFŘ poté vydalo rozhodnutí ze dne 5. 5. 2023, č. j. 15097/23/5200-11431-713246, kterým snížilo částku doměřené daně na 1 020 870 Kč a částku penále na 204 174 Kč.

I.a) Vyrozumění o úroku z neoprávněného jednání správce daně a o úroku z nesprávně stanovené daně

[4] Žalovaný následně vydal vyrozumění o úroku z neoprávněného jednání správce daně a o úroku z nesprávně stanovené daně podle § 254 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ze dne 26. 5. 2023, č. j. 2987227/23/3003- 52523-713004 (dále jen „vyrozumění 1“), kterým žalobkyni vyrozuměl o předpisu úroku z nesprávně stanovené daně z příjmů právnických osob za rok 2013 ve dvojnásobné výši úrokové sazby za dobu od 8. 9. 2020 do 8. 1. 2021, a to z částky, o kterou OFŘ snížilo původně doměřenou daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013. Úrok tak činil 591 129 Kč. Uvedl, že exekuční příkaz (viz výše) byl vydán k vymožení nedoplatku v celkové výši 3 142 710 Kč, v obnoveném odvolacím řízení byla žalobkyni doměřena daň včetně příslušenství ve výši 1 727 233 Kč (daň samotná činila 1 020 870 Kč, zbytek bylo příslušenství), mimo exekuční řízení bylo na nedoplatek oprávněně uhrazeno 367 900 Kč. Exekucí tudíž mělo být po právu vymoženo pouze 1 359 333 Kč, ovšem fakticky bylo vymoženo 2 729 818,92 Kč. Neoprávněně vymožená částka je tudíž 1 370 485,92 Kč, z této částky proto žalovaný vypočetl úrok ve dvojnásobné výši.

[5] Proti vyrozumění 1 podala žalobkyně námitku podle § 159 daňového řádu, v níž mimo jiné požadovala, aby jí byl přiznán úrok ve dvojnásobné výši z celé exekvované částky, tj. z částky 3 142 710 Kč, neboť exekuční příkaz byl nesprávně doručen přímo žalobkyni, a nikoliv jejímu zmocněnci Ing. Lančíkovi, a proto byl neúčinný a exekuce byla nezákonná jako celek. Žalovaný námitku zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím ze dne 29. 6. 2023 (dále jen „rozhodnutí žalovaného 1“), v němž dospěl k závěru, že úrok nelze přiznat z celé exekvované částky, neboť exekuční příkaz v souladu se zákonem doručil přímo žalobkyni. Zákonnost exekuce jako takové je nadto řešena v řízení o žalobě vedeném u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 5/2023, v němž dosud nebylo rozhodnuto, žalovaný proto neměl pochybnosti o správnosti doručení exekučního příkazu.

[6] Proti rozhodnutí 1 brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. K námitce, že úrok měl být přiznán z celé exekvované částky, a nikoliv pouze z částky 1 370 485,92 Kč, neboť exekuční

pokračování

příkaz nebyl řádně doručen, uvedl, že samotný exekuční příkaz byl napaden žalobou vedenou pod sp. zn. 29 Af 5/2023. Nynější řízení se však týká rozhodnutí o námitce, a nikoliv exekučního příkazu a zákonnosti jeho doručení, proto se žalobčinou argumentací vůbec nezabýval.

I.b) Vyrozumění o úroku z prodlení

[7] Žalovaný vydal dále dne 26. 5. 2023 pod č. j. 2984528/23/3003-52523-713004 vyrozumění o úroku z prodlení podle § 254 daňového řádu (dále jen „vyrozumění 2“), kterým vyrozuměl žalobkyni o předpisu úroků z prodlení úhrady daňových povinností na dani z příjmů právnických osob za rok 2013 ve výši 502 189 Kč, a to ke dni 23. 5. 2023. V něm uvedl, že nedoplatek na úroku ke dni 25. 5. 2023 neeviduje, výpočet úroku je uveden v příloze k vyrozumění, přičemž při výpočtu došlo k zohlednění správné (pětileté) doby úročení podle závěrů rozsudku NSS ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Afs 351/2019-24.

[8] Žalobkyně podala také proti vyrozumění 2 námitku, v níž pouze požadovala, aby byl do vyrozumění 2 doplněn původně předepsaný úrok a rozdíl mezi úrokem původně předepsaným a úrokem nově předepsaným.

[9] Žalovaný tuto námitku zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím ze dne 12. 7. 2023 (dále jen „rozhodnutí žalovaného 2“). V něm vysvětlil, jakým způsobem úrok z prodlení vyčíslil, a uvedl, že vyrozumění 2 je prvním vyrozuměním o úroku z prodlení podle § 252 daňového řádu, které bylo žalobkyni sděleno, a proto nebylo možné jeho text doplnit o doposud nesdělený úrok.

[10] Proti rozhodnutí 2 podala žalobkyně žalobu ke krajskému soudu, který ji projednal společně se žalobou proti rozhodnutí 1 a rovněž ji zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem.

[11] Žalobkyně v žalobě namítla, že není zřejmé, zda a jak se do vyčíslení úroku z prodlení promítly úhrady ve výši 333 132 Kč (přeplatky předepsané na osobní daňový účet žalobkyně), o kterých se zmínil žalovaný ve vyjádření k žalobě ve věci vedené pod sp. zn. 29 Af 5/2023. Připomněla, že není možné úročit nedoplatek po dobu existence přeplatku. Ve vyrozumění 2 jsou sice uvedeny přeplatky, ale nevyplývá z něj, jak se promítly do úročení. Dále namítla, že jí žalovaný zaslal vyrozumění 2 až v roce 2023, došlo proto k prekluzi práva na úroky z prodlení a k prekluzi vydat vyrozumění. Lhůta pro placení úroků totiž počala běžet dnem splatnosti daně, tj. v roce 2014, a skončila uplynutím 6 let v roce 2019. Další šestiletá lhůta počítaná od náhradního dne splatnosti daně se na placení úroků z prodlení ve výši 502 189 Kč nevztahuje, neboť se jedná o nedoplatek na příslušenství daně, nikoliv nedoplatek daně.

[12] Krajský soud považoval zohlednění délky úročení při výpočtu úroků za správné a souladné s judikaturou NSS. Část úhrad po 1. 7. 2019 nebyla promítnuta do vyčíslení úroků z prodlení, neboť úhrady se mohly v souladu s rozsudkem č. j. 7 Afs 351/2019-24 promítnout pouze po dobu pěti let, tj. do uvedeného data. To žalovaný ve vyrozumění 2 náležitě vysvětlil. Za dobu, kdy byly na osobním daňovém účtu žalobkyně předepsány přeplatky, jí nebyly předepsány úroky z prodlení ve výši zohledňující tyto přeplatky. Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem. Ve vyrozumění 2 byly přeplatky řádně vyznačeny.

[13] K námitce prekluze krajský soud uvedl, že v době vydání vyrozumění 2 žalovaný neevidoval nedoplatek na úroku z prodlení, námitka prekluze je proto irelevantní. Vyrozumění 2 mělo pouze informativní, deklaratorní charakter, žalobkyni nestanovovalo žádné povinnosti. Na věc nelze aplikovat judikaturu týkající se § 252 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020, neboť podle té se úrok z prodlení předepisoval platebními výměry, nyní je vydáváno pouze vyrozumění. Rozdíl mezi platebním výměrem a vyrozuměním je zásadní. Lhůta pro stanovení daně uplynula dne 26. 5. 2023, úrok z prodlení byl vypočten ke dni 1. 7. 2019, přičemž s ohledem na deklaratorní charakter vyrozumění 2 nedošlo k prekluzi práva na úroky z prodlení.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalovaného

[14] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhla jeho zrušení z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[15] Ve vztahu k vyrozumění 1 zopakovala svou žalobní argumentaci týkající se nezákonnosti doručení exekučního příkazu a v důsledku toho také celé exekuce a vyjádřila nesouhlas s tím, že se krajský soud touto argumentací nezabýval. Zejména zdůraznila, že pokud nebyl exekuční příkaz doručen zmocněnému zástupci, jehož zmocnění se nutně vztahovalo i na placení daně, pak byl vůči stěžovateli účinný a pravomocný až dne 9. 2. 2023. Dala ke zvážení, zda by měl soud s rozhodnutím vyčkat na rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 1 Afs 206/2023.

[16] Ve vztahu k vyrozumění 2 zopakovala, že nelze poznat, zda a jak se do vyčíslení úroků z prodlení promítly úhrady ve výši 333 132 Kč. Úroky z prodlení jsou vyčísleny do 1. 7. 2019, proto se na věc aplikuje dřívější právní úprava obsažená v § 252 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020, a tedy také závěry rozsudku NSS ze dne 11. 10. 2017, č. j. 3 Afs 262/2016-35. Právo na úroky z prodlení prekludovalo z důvodu zaslání vyrozumění až v roce 2023, lhůta pro placení úroků z prodlení počala běžet dnem splatnosti daně, tj. 1. 1. 2014 a skončila uplynutím šesti let v roce 2019. Další šestiletá lhůta počítaná od náhradního dne splatnosti daně se již nevztahuje na placení úroků, neboť ty nejsou nedoplatkem daně, ale nedoplatkem na příslušenství a není pro ně stanovena náhradní lhůta splatnosti.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozhodnutím krajského soudu nezabývat se námitkou doručení exekučního příkazu. Pro případ, že by se s tím NSS neztotožnil, rozvedl důvody, proč komunikoval přímo se stěžovatelkou, a nikoliv s Ing. Lančíkem, přičemž svůj postup považuje za zákonný. K námitkám týkajícím se úroků z prodlení žalovaný uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Část úhrad nebyla v souladu s judikaturou NSS promítnuta do vyčíslení úroku z prodlení. Za dobu, kdy na osobním daňovém účtu stěžovatelky existovaly přeplatky, nebyly úroky z prodlení předepsány. Ohledně námitky prekluze se rovněž ztotožnil se závěry krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji

pokračování

v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

III.a) Vyrozumění 1

[20] Stěžovatelka v žalobě ve vztahu k vyrozumění 1 namítla, že úrok z neoprávněného jednání správce daně a z nesprávně stanovené daně byl vypočten chybně, neboť žalovaný jej vypočetl z částky, o kterou OFŘ snížilo původně doměřenou daň, avšak správně ji měl vypočíst z celé exekvované částky, neboť v důsledku nezákonného doručení exekučního příkazu byla nezákonná celá exekuce. Krajský soud na tuto argumentaci reagoval konstatováním, že zákonnost doručení exekučního příkazu a exekuce jako takové je řešena ve věci vedené pod sp. zn. 29 Af 5/2023 (výsledné usnesení ze dne 26. 9. 2024 přezkoumává NSS v řízení pod sp. zn. 6 Afs 249/2024, které je nyní přerušeno z důvodu vyčkávání na rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 1 Afs 206/2023), a proto se námitkou nebude zabývat.

[21] Krajský soud podle NSS postupoval správně, pokud ke stěžovatelčině žalobní námitce odmítl přezkoumávat zákonnost exekučního příkazu. Ze stejného důvodu tak nemohl učinit ani NSS.

[22] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a tedy i z rozhodnutí, kterým svědčí presumpce správnosti. Soudy ve výjimečných případech připustily výjimku z tohoto pravidla (viz shrnutí judikatury v bodech 22–25 rozsudku NSS ze dne 24. 2. 2022, č. j. 4 Afs 185/2020-40), a to mimo jiné ve vztahu k podmíněným a podmiňujícím rozhodnutím (usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88, č. 3948/2019 Sb. NSS).

[23] V následném rozsudku ze dne 28. 1. 2025, č. j. 6 Afs 292/2018-39, č. 4668/2025 Sb. NSS, rozšířený senát uvedl, že krajský soud má povinnost při přezkumu podmíněného rozhodnutí správního orgánu vyčkat na výsledek řízení o žalobě proti podmiňujícímu rozhodnutí správního orgánu. S odkazem na § 2 odst. 5 daňového řádu dospěl k závěru, že penále sleduje osud rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně, jedná se tedy o vztah podmíněného a podmiňujícího rozhodnutí (body 69-71). V obecné rovině však poukázal na to, že „[v] řadě případů nemusí být na první pohled jasné, zda, případně v jakých ohledech nebo částech či vůči jakým osobám je určité rozhodnutí podmiňujícím ve vztahu k rozhodnutí jinému, tj. nakolik je pro rozhodnutí potenciálně podmíněné podkladem závazným a nepřekročitelným. Bude proto na soudní praxi, aby v konkrétních případech uvedené otázky posuzovala a postupně judikaturou stabilizovala.“ (bod 38) Je proto zřejmé, že není namístě závěry rozšířeného senátu aplikovat mechanicky bez zohlednění specifické povahy a vztahu mezi rozhodnutími.

[24] Vztah mezi rozhodnutím o odvodu za porušení rozpočtové kázně a rozhodnutím o penále za prodlení s odvodem, který posuzoval rozšířený senát, je poměrně přímočarý – obě stanovují daňovému subjektu povinnost odvést státu daň, resp. příslušenství daně, jedná se tudíž o podmiňující a podmíněné rozhodnutí. V nyní projednávaném případě se však

jedná o úrok z neoprávněného jednání správce daně, resp. z nesprávně stanovené daně, přičemž spornou otázkou je, zda a z jaké částky stěžovatelce náležel v důsledku neoprávněného vymáhání daně úrok v dvojnásobné výši. Zde již přímočarý vztah podmíněnosti nalézt nelze.

[25] Narozdíl od penále či úroku z prodlení se totiž nejedná o daňovou povinnost daňového subjektu. Smyslem úroku z neoprávněného jednání správce daně (z nesprávně stanovené daně) je kompenzovat daňovému subjektu nemožnost disponovat s finančními prostředky v důsledku pochybení správce daně (rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 Afs 94/2014-53, č. 3260/2015 Sb. NSS, nebo ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Afs 27/2017-45, č. 3646/2017 Sb. NSS, bod 56). Předepsáním se pak úrok „odděluje“ od jistiny a přestává sledovat její osud (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2021, č. j. 10 Afs 382/2020-51, č. 4202/2021 Sb. NSS, bod 27).

[26] Situaci dále komplikuje otázka úročení v dvojnásobné výši v důsledku neoprávněného vymáhání daně. Jak NSS uvedl v rozsudku ze dne 17. 2. 2022, č. j. 6 Afs 39/2020-53, pod pojem neoprávněné vymáhání lze podřadit dvě typové situace. V prvním případě se jedná o situaci, kdy je vymáhána daň na základě nezákonného rozhodnutí o stanovení daně. V druhém případě se jedná o situaci, kdy je sice rozhodnutí o stanovení daně zákonné, nezákonný (nicotný) je však exekuční příkaz. V obou případech náleží daňovému subjektu úrok, avšak v každém případě z jiného důvodu.

[27] Vyrozuměním 1 žalovaný reagoval na první z výše uvedených typových situací – stěžovatelce přiznal úrok v dvojnásobné výši, neboť po ní byla vymáhána nesprávně stanovená daň, avšak na základě dosud nezpochybněného exekučního příkazu. Stěžovatelka nicméně nyní požaduje úrok v dvojnásobné výši (také) z důvodu spadajícího do druhé z typových situací zmíněných výše – tedy nikoliv z důvodu, že byla vymáhána nesprávně stanovená daň, ale proto, že ta část daně, která byla stanovena správně, byla vymáhána neoprávněně, neboť nezákonností byl podle ní stižen také exekuční příkaz.

[28] Stěžovatelčina argumentace se tudíž míjí s logikou vztahu podmíněného a podmiňujícího rozhodnutí, který rozšířený senát nastínil v rozsudku č. j. 6 Afs 292/2018-39. Protože vyrozumění 1 reagovalo na skutečnost, že na stěžovatelce byla vymáhána *nesprávně stanovená daň*, vyčkávání krajského soudu na rozhodnutí o podmiňujícím rozhodnutí by přicházelo v úvahu, pokud by bylo v jiném řízení předmětem přezkumu rozhodnutí o stanovení daně. Pouze v takovém případě by bylo možné logikou podmiňujícího a podmíněného rozhodnutí uvažovat o tom, že by úrok měl být vyčíslen odlišně (měnila by se výše nesprávně stanovené daně). Stěžovatelka však požaduje sice tentýž úrok, ale z jiného důvodu, tj. nikoliv z titulu vymáhání nesprávně stanovené daně, ale z titulu nezákonného vymáhání správně stanovené daně. Úrok z tohoto titulu však v nyní projednávaném případě doposud vůbec nepřicházel v úvahu, přičemž správní soudy nemohou být tím, kdo jako první konstatuje, zda na úrok z tohoto titulu má stěžovatelka nárok či nikoliv – to musí učinit správce daně. Krajský soud tudíž neměl na co vyčkávat.

[29] Bude-li exekuční příkaz v budoucnu shledán nezákonným, stěžovatelce nic nebrání v tom, aby se následně domáhala úroku z neoprávněného jednání správce daně a úroku z nesprávně stanovené daně, který jí dle jejího názoru z tohoto důvodu náleží.

pokračování

[30] Krajský soud proto postupoval ve vztahu k rozhodnutí 1 žalovaného v souladu se zákonem.

III.b) Vyrozumění 2

[31] Co se týče vyrozumění 2, stěžovatelka je v první řadě považuje za nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, jak se do vyčíslení úroků promítly úhrady v celkové výši 333 132 Kč, které žalovaný zmínil ve vyjádření k žalobě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 29 Af 5/2023, a není tedy zřejmé, zda postupoval v souladu s judikaturou týkající se tzv. „vykusování“.

[32] K tomu NSS uvádí, že stěžovatelka tuto argumentaci v námitce proti vyrozumění 2 vůbec neuplatnila. Obsah její námítky spočíval výlučně v požadavku, aby byl do vyrozumění doplněn již předepsaný úrok a rozdíl mezi úrokem původně předepsaným a úrokem předepsaným nově. Jen stěží lze proto žalovanému v tomto směru vytknout, že v přezkoumávaném rozhodnutí nereagoval na argumentaci, kterou stěžovatelka vůči vyrozumění 2 vůbec neuplatnila a která vychází z pozdější polemiky vedené v řízení týkajícím se zcela jiného rozhodnutí.

[33] Jak uvedl již krajský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku, ve vyrozumění 2 jsou řádně vyznačeny přeplatky (str. 3 až 6), jakož i částky, o které byl snížen úrok z prodlení z důvodu existence evidovaných přeplateků (str. 6 až 8). Ačkoliv způsob výpočtu úroku není „uživatelsky“ příliš vstřícný (vysvětleno podrobně v bodě 13 rozsudku NSS č. j. 7 Afs 351/2019-24), je z vyrozumění 2 zřejmé, že žalovaný navzdory stěžovatelčinu tvrzení postupoval v souladu s ustálenou judikaturou týkající se „vykusování“. Nelze proto přisvědčit stěžovatelčině argumentaci, že žalovaný úročil daň bez ohledu na existenci přeplateků na jejím osobním daňovém účtu. Žalovaný nadto stěžovatelce ve vyjádření k žalobě v nynější věci, tedy při první příležitosti, kdy na zmíněnou námitku mohl reagovat, vyložil, které z jí uvedených úhrad se ve výpočtu úroku promítly a které nikoli, jakož i z jakého důvodu (tj. s ohledem na závěry rozsudku NSS č. j. 7 Afs 351/2019-24, který žalovaný výslovně citoval také ve vyrozumění 2). Totéž uvedl rovněž krajský soud v napadeném rozsudku, stěžovatelka však tuto argumentaci v kasační stížnosti zcela ignoruje. Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.

[34] Stěžovatelka dále ve vztahu k vyrozumění 2 namítla, že lhůta pro placení úroku z prodlení ve výši 502 189 Kč skončila v roce 2019, a proto došlo k prekluzi práva žalovaného na úrok z prodlení. Stěžovatelčina námitka prekluze je založena na tezi, že šestiletá lhůta pro placení úroku z prodlení uplynula v roce 2019, neboť se jedná o nedoplatek na příslušenství daně, pro který není stanovena náhradní lhůta splatnosti. Tuto argumentaci, včetně aplikace stěžovatelkou citované judikatury, však ve vztahu k úrokům z prodlení NSS výslovně odmítl v rozsudku č. j. 7 Afs 351/2019-24 (body 15-22), v němž se přiklonil k výkladu, že u úroku z prodlení se lhůta pro placení daně odvíjí od náhradní lhůty splatnosti daně. Ani námitka prekluze proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak jemu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2025

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu